

Yildez tussen de dolfijnen op Curaçao, zomer 2004. Een paar weken later werd duidelijk dat de Ridderkerkse ongeneeslijk ziek was. EIGEN FOTO

Dodelijke ziekte treft jong gezin Van 't Hof voor derde keer

Elf jaar, blind, verlamd en... gelukkig

In de laatste slopende weken en de dagen rond de uitvaart merkte het gezin opnieuw hoezeer er in Ridderkerk met hen werd meegeleefd. „Je kunt je toch haast niet voorstellen dat je op het schoolplein een knuffel krijgt van de ouders die je normaal gesproken alleen maar gedag zeggen?“

EDWIN WENDT
RIDDERKERK

Wat is geluk? Ron van 't Hof, een gezonde vent van 36, zat twee weken geleden met Yildez, zijn dochter van elf op de bank in de huiskamer. Kipklulfjes op tafel, Idols op tv. „Mijn dochter kon toen al niet meer zien en ze was verlamd. Maar toch: commentaar geven op de kandidaten: die is goed, hè? En stemmen met haar mobieltje. Dat waren toch de momenten dat ze blij en gelukkig was.“

Vorige week woensdag bracht Ron zijn dochter naar haar laatste rustplaats. Yildez was ongeneeslijk ziek en wist al anderhalf jaar dat ze als kind zou overlijden. Een derde grote klap voor het gezin uit de Ridderkerkse wijk Slikkerveer. Moeder Ann overleed in 1999 op 29-jarige leeftijd. Che, het zoonnetje dat Ron in 2003 kreeg met zijn tweede vrouw, mocht niet ouder dan tien dagen worden. Een chromosoomafwijking, bleek later. Domme

pech, volgens de artsen.

„Je leert genieten van de kleine momenten van geluk,“ vertelt Ron een ruime week na de uitvaart. „Ik kan me nu voorstellen dat iemand die alleen zijn hoofd kan bewegen, toch verder wil leven.“

Ron van 't Hof praat graag over zijn dochter. „Ik wil dat mensen haar verhaal kennen. En ik kan het toevallig ook vertellen, ben niet iemand die meteen volschiet.“ In augustus 2004, kort na haar tiende verjaardag, hoorde Yildez dat de doktoren haar niet meer konden redden. „Geniet ervan, het duurt niet lang meer,“ werd ons verteld.

Geïnspireerd door een Amerikaans voorbeeld besloot Ron een weblog, een dagboek op internet, voor zijn dochter te gaan bijhouden.

Telefoontjes

„Meteen na dat bezoek aan de dokter ging het als een lopend vuurtje door Slikkerveer. Binnen een dag telefoontjes: we horen dat Yildez doodgaat. Toen dacht ik: ik begin een weblog. In eerste instantie voor onszelf en voor vrienden en familie. Maar je onderschat echt de impact. Er waren dagen dat we zoveel reacties hadden dat het niet was bij te houden.“

Ron woont nu in Slikkerveer met dochter Dagmar en zijn tweede vrouw Joke. „De afgelopen twee jaar heeft bijna alles om Yildez gedraaid, zeker de laatste paar weken. Maar we zijn ons steeds heel bewust geweest dat Dagmar ook aandacht

nodig heeft. En dat ze een liefdevolle veilige plek heeft. We proberen het zo goed mogelijk te doen. Maar je kunt eenvoudigweg niet bedenken wat een meisje van acht voelt nadat ze dit allemaal heeft meegemaakt. Dagmar was net twee jaar oud toen haar moeder overleed, moest als vijfjarige afscheid nemen van haar broertje en zag als achtjarige haar zusje wegwijnen. „Het geluk is dat Dagmar heel goed de knop kan omzetten. Bovendien heeft ze ook meegevoerd op alle mooie dingen die we met z'n allen hebben beleefd. Lekker skieën in Frankrijk en, zomer 2004, zwemmen tussen de dolfijnen op Curaçao.“

Indrukwekkend is het verhaal over Ann, de moeder van Yildez en Dagmar, die ziek werd toen de kleine pas een half jaar oud was.

„Ann had een sociaal-pedagogische achtergrond, werkte met kinderen van probleemgezinnen en wist heel goed hoe ze kinderen stevigheid kon bieden, kon laten hechten. Maar bij ons heeft ze er heel bewust voor gezorgd dat Dagmar zich meer aan mij zou hechten dan aan haar. Kun je nagaan hoe pijnlijk dat moet zijn, voor een moeder! Maar het gevolg was wel dat Dagmar na het overlijden van Ann haar veilige plekje behield.“ Gelukkig klikt het goed met Joke, Rons tweede vrouw. Wrang: „Joke kent Dagmar nu langer dan Ann haar ooit heeft gekend.“

Halverwege groep 6 werd Yildez ziek. „Toen in augustus 2004 duidelijk werd dat Yildez niet meer beter zou

Je leert genieten van de kleine momenten van geluk. Ik kan me nu voorstellen dat iemand die alleen zijn hoofd kan bewegen, toch verder wil leven.

Ron van 't Hof

worden, was ze net begonnen in groep 7, bij juf Lianne. Die heeft echt meer dan haar best gedaan om Yildez en ons op te vangen. Heeft veel over haar ziekte gelezen, er veel ruimte voor vrijgemaakt. En uiteindelijk besloot de juf met heel groep zeven door te gaan in groep acht. Daar moest echt veel voor worden geregeld. Maar daardoor is zo'n ontzettend sterke band ontstaan tussen de kinderen in die klas... sinds afgelopen oktober is Yildez niet meer naar school geweest, maar tot op het laatst was het een gevecht wie er op bezoek mocht komen. De juf had een wegstreeplijst van wie er aan de beurt was.“

In de laatste slopende weken en de dagen rond de uitvaart merkte het gezin opnieuw hoezeer er in Slikkerveer werd meegeleefd. „Ik ging altijd op woensdag een broodje halen en een stukje lopen met Yildez. Bij de

buurtsuper of de doe-het-zelfzaak was het altijd: hoe staat het ermee, ik zag het op de website. En je kunt je toch haast niet voorstellen dat je op het schoolplein een knuffel krijgt van de ouders die je normaal gesproken alleen maar gedag zeggen?“

Kerk

De indrukwekkende herdenkingsdienst werd goeddeels door de school georganiseerd. „Zeshonderd mensen in een kerk, atheïsten naast streng gelovigen, die allemaal afscheid komen nemen van jouw dochter, daar hebben we heel veel steun aan gehad.“ Klasgenoten versierden de kist van Yildez met tekeningen en teksten.

Slikkerveer zullen Ron en Joke nooit de rug toekeren. Toch staat in de tuin aan de Benedenrijweg een bord van de makelaar. „We gaan naar drie huizen verderop, een mooi groot huis met een dubbele garage waar ik heerlijk aan de auto kan sleutelen. Maar het speelt natuurlijk mee dat ik hier mijn vrouw en twee kinderen heb verloren.“

Geen toeval

Een nieuw begin, maar helemaal dicht kan het boek vol zorgen nog niet. Want Yildez' moeder overleed op jonge leeftijd, evenals haar moeder. „Toen Yildez ook ziek werd, wisten we: dit kan geen toeval zijn.“

Onderzoek wees uit dat alledrie kanker hadden gekregen vanwege het ontbreken van een bepaald eiwit, dat bij de meeste mensen weerstand biedt tegen kwaadaardige cellen. Een erfelijke af-

wijking. „Uiteraard hebben wij ons meteen afgevraagd wat dat voor Dagmar zou betekenen. De kans dat zij het ook krijgt, is 50 procent. Is deze cel via mij doorgegeven, dan is het goed. Is het via haar moeder, dan niet. Op dit moment twifelen we of we het willen weten. Je tekent ze voor het leven, hè? En dan weet je het, terwijl het op dit moment niet te genezen is. Kunstmatig inbrengen van dat ontbrekende eiwit, daar zijn ze nu heel hard aan bezig. Misschien over vijf jaar, of tien. Maar misschien ook wel twintig.“

Tot nu toe

- Ron van 't Hof en zijn vrouw Ann uit Slikkerveer krijgen op 2 juni 1994 een dochter, die ze Yildez noemen.
- Een half jaar na de geboorte van tweede dochter Dagmar wordt moeder Ann in maart 1998 ziek. Op 1 december 1999 overlijdt ze aan borstkanker.
- Met zijn nieuwe partner Joke krijgt Ron op 14 juli 2003 een zoon, Che. De baby heeft onder meer een hartafwijking en overlijdt al na tien dagen.
- Oudste dochter Yildez wordt in januari 2004 ziek, in augustus blijkt dat zij niet is te genezen. Ze lijdt aan dezelfde erfelijke afwijking als haar moeder. Op 13 januari 2006 overlijdt Yildez, elf jaar oud.